

مباحث اخلاقی

استاد محمدی شاهرودی

پدرم می گفت: «آدم‌ها در دنیا سه دسته هستند:

- عده‌ای همه‌ی فکر و ذهنشان این است که دنیای خودشان رو آباد کنند. این‌ها با خوشی‌های دنیا شاد و با ناخوشی‌های آن غمگین می‌شوند و دیگران را برای نرسیدن به اهدافشان مقصر می‌دانند و تا جایی که بتوانند دیگران را فدا می‌کنند تا به خواسته‌های خود برسند.
- عده‌ای با دنیا میانه‌ای ندارند و تلاشی برای این که از بهره‌های دنیایی استفاده کنند ندارند و فکر می‌کنند هر چه از نعمات دنیا فاصله بگیرند آخرت خود را آباد کرده و جزء نفرات اول بهشتی هستند.
- عده‌ای سوم انسان‌هایی هستند که هم برای دنیا تلاش می‌کنند و هم آخرت. این‌ها با هوشی‌هایی هستند که از فرصت‌های دنیا برای آبادی خانه‌ی آخرت بیشترین بهره را می‌برند.

در عین حالی که برای رسیدن به نعمت‌های دنیا تلاش می‌کنند؛ اما هیچ چیز را برای خود نمی‌خواهند و داشته‌های خود را با دیگران تقسیم می‌کنند.

این‌ها از دو گروه اول برترند؛ چرا که از مواهب دنیایی بهره‌مند هستند و در سختی‌های دنیا رنج نمی‌کشند؛ زیرا دنیا را شناخته و آخرت خود را بیشتر از دنیاگريزان آباد کرده‌اند. اشتباه گروه اول این است که خوشی را در دنیا می‌بینند و مرگ را پایان آن و اشتباه گروه دوم این است که خوشی را در ترک دنیا می‌بینند.

پسرم خوشی‌ها و ناخوشی‌ها هر دو در دنیا است.

به دنبال آن باش که خوشی‌ها را کشف کنی و بر ناخوشی‌ها صبر کنی.

کشف خوشی‌ها جز در اطاعت خدا و صبر بر ناخوشی‌ها جز از شناخت دنیا حاصل نمی‌گردد.

نتیجه‌ی این دو، آبادانی زندگی آخرتی تو خواهد بود.

